

מסורת הש"ס

^[א] לעיל ח. ח. ז. (ב) דכריות (ג: א) כריות ט. (ד) ס"א ל"ג. (ה) ויקרא יד, (ו) [במדבר ו, א] (ז) [ס:]

	גוסחת הריב"ן
[א] דמיון: [ב] מירות אית דין: [ג] כדלמרי: [ד] שער ליפא כריי: [ה] דלויט: [ו] שמציא בו קרבן מאן מנא דמיר טורז שנטמא אין שביעי שלו עולה לו מן המנין אמר רב חסדא רבי היא דלמר אין מירות טורה חלה עליו עד יום שמעי שמיבא קרבנותיו דמנינא וקדש מי: [ז] דחשיב: [ח] עליו: [ט] ודמי ליה כטומאה: ין דלויט: [כ] בשמעי כו': [ל] אחת ואחת: [מ] לא מתוקמא כר' אלא כר' יוסי: [נ] (דמשמע) ליפא כריי: [ס] בשמעי הסד' וחסר כן הסד' מניה ענין לשביעי שהוא יום מתגלחו שחלה עליו מירות: דחסדא אטמי קודש שביבא קרבנו לחייב אותו בשני קרבנות טומאה: ורב וכו':	
	
הגהות הבר"ח	
(א) רש"י ד"ה לטולס וכו' והאי דקאמר ימי חלוטו כ"ל ויתבת פריך ממקח: (ב) בא"ד שהוא מתגלח מעכשיו: (ג) ד"ה מיר וכו' מירות אית דין הסד' ואח"כ מ"ה ש"מ כר' מדקמני: (ד) ד"ה אלא שטמא שמז: (ה) ד"ה כיום מתגלחו וכו' וגילא ראשו כ"ל ויתבת את נמקח: (ו) ד"ה כגון שנטמא וכו' טורה כלל וקרי ליה טומאה אריכתא סד' ואח"כ מ"ה דאי אליבא וכו' ואינו חייב וכו' אלא קרבן אחד ראשו כ"ל ויתבת דרי כיון דנטמא ביום שמעי וכו' נתחייב קרבן עד כל אחד כ"ל ודע"א ויתבת דאי נמקח:	
	
הגהות מהר"ב רנשבורג	
[א] רש"י ד"ה כגון שנטמא וכו' וחזר ונטמא כיום ז' דטומאה וכו': י"ב ע"י ח"מ: [ב] תוס' ד"ה כיום מתגלחו וכו' והא דתנן פ' קמא דכריות דף ד' י"ז כ"ל. ודלגא כחלוטוי גרסאות לעיל שהגיוו בתנן. אורח מישור:	

	הגהות התוספות
 יתבת משביעי נמקח. ל"ל כולה.	

מי שאמר פרק שלישי נזיר

דאי סלקא דעקב תגלחת טומאה ימי חלוטו מי לא צעי תגלחת. והכתיב וכבס המטהר את בגדיו וגו' (י) וההוא דינא דקא מיימי ומה נזיר בקצר כו' היכי קאמי והא זה חזי ראוויין לתגלחת: לעולם אימא לך תגלחת דטומאה (ז) כיון שהזה ושנה וטבל מתגלח בשביעי שלו והאי

דאי ס"ד תגלחת טומאה ימי חלוטו מי לא בעי תגלחת לא תגלחת דנזירות קתני ת"ש וטמא ראש נזרו
"בטהור שנטמא הכתוב מדבר שהוא טעון העברת שער והבאת ציפרין ולפטור את הנזיר בקבר
"שאין טעון העברת שער והבאת ציפרין והלא דברים ק"ו ומה טהור שנטמא טעון העברת שער והבאת ציפרין מי שהיה טמא מתחלה אינו דין שיהא טעון העברת שער והבאת ציפרין ת"ל וטמא ראש נזרו במי שהיה טהור ונטמא הכתוב מדבר שיהא טעון העברת שער והבאת ציפרין ולפטור את הנזיר בקבר ש"מ מאן תנא הא דת"ר (ז) אין בין טמא שנזר לנזיר טהור שנטמא אלא שטמא שנזר שביעי שלו עולה לו מן המנין ונזיר טהור שנטמא אין שביעי שלו עולה לו מן המנין א"ר חסדא רבי היא דאמר רבי אין נזירות טהרה חלה אלא עד שמיני דאי תימא ר' יוסי בר' יהודה היא האמר נזירות דטהרה משביעי הוא דחיילא (ז) מאי רבי ומאי ר' יוסי ברבי יהודה דתניא (ז) וקדש את ראשו ביום ההוא (ז) ביום הבאת קרבנותיו דברי רבי ר' יוסי בר' יהודה אומר ביום תגלחתו והא דתנן (ז) נזיר שנטמא טומאות הרבה אינו מביא אלא קרבן אחד מאן תנא אמר רב חסדא ר' יוסי בר' יהודה היא דאמר נזירות טהרה משביעי חיילא ומשכחת לה כגון שנטמא בשביעי וחזר ונטמא בשביעי (ז) (ומני ר' יוסי בר' יהודה היא) כיון דלא יציא שעה הראויה להביא קרבן אינו חייב אלא קרבן אחד דאי תימא רבי היא אי דנטמא בשביעי וחזר ונטמא בשביעי (וחזר ונטמא בשביעי) כולוה טומאה אריכתא היא ואי דנטמא בשמיני וחזר ונטמא בשמיני הרי יצתה שעה שראויה להביא קרבן מאי טעמא דרבי אמר קרא (ז) וכפר עליו מאשר חטא על הנפש והדר וקדש את ראשו ורבי יוסי ברבי יהודה אם כן לימא קרא וקדש את ראשו ביום

יח.

יבמי חלוטו מי לא בעי תגלחת.
בסוף ימי חלוטו דכתיב וכבס המטהר את בגדיו וגלח את כל שערו אצל תגלחת דטהרה לית זיה במזורע דגס תגלחת שניה שמגלח אחר ימי ספרו מתוך טומאה הוא מגלחה שגס זימי ספרו מטמא אדס כמגע: **ל"א** תגלחת **טומאה** דנזירות קתני. כלומר לעולם אימא לך תגלחת דטומאה ודקאמרת דזימי חלוטו נמי איכא תגלחת דטומאה לא תגלחת דנזירות קתני דנזיר בקצר ראוי שערו לתגלחת ממחמת נזירות וזימי חלוטו לא צעי תגלחת דטומאה מחמת נזירות אלא מחמת נרעמו וזה אין שייך לנזירות כלל הילכך לא יעלו לו ימייו לנזירותו: **בטהור שנטמא הכתוב מדבר.** כלומר שהמחיל למנות נזירות צטורה ואחרי כן נטמא דעכמיז והימים הראשונים יפלו: **ולפטור את הנזיר בקבר שאין טעון העברת שיער והבאת ציפרים.** והוא הדין דממעט ליה מאשס דכתיב צההוא עניינא והיינו דקאמר צממני' צניר בקצר אינו מציא קרבן טומאה דמיעטיה קרא כדדרשינן הכא: **והלא** דברים ק"ו. פירוש אי לא מיעטיה קרא ומה טהור שנטמא טעון כו' כלומר שטומאתו הזקיקתו לכך כל שכן היכא דנטמא מתחילתו שטמא ציומר שהזקיקתו טומאתו לכל ת"ל וטמא ראש נזרו מיותר דמצי למימר וכי ימות מת [עליון] צפתע פתלוס וגלח ראשו: **ביום הבאת קרבנותיו.** דכך כתיב בקרא ציום השמיני יציא שמי תוריס וכו' וכפר עליו מאשר חטא על הנפש וקדש ראשו ציום ההוא שמעין ציום שמניי שהוא הצאת קרבנותיו כדמפרש לקמן בסמוך: **ביום תגלחתו.** הכמוז מדבר דהיינו בשביעי בסמוך מפרש טעמא: **והא** דתנן, פ' קמא דכריות (ב) (דף ט.)**: "משביעי" הוא דחי"א.** משביעי' שמתחיל לימנות נזירות משביעי: **ומשכחת טומאה** הרבה. כגון שנטמא ציום שביעי וחזר ונטמא בשביעי לסוף שביעי אחר שהזה ושנה וטבל דמיד כשהזה וטבל חל עליו בצאותו יום נזירות טהרה שיום שביעי הוי ממנין שלשים כי נטמא ציום שביעי כיון דחל עליה נזירות טהרה כבר חשיב ליה טומאה אחריתי ולא הוה כנטמא בשני דההיא ודאי טומאה אריכתא היא דאכתי לא חל עליה נזירות טהרה ומכל מקום פוטר עצמו מקרבן טומאה אחר כיון שנטמא בשביעי ולא יאא שעה אחת ליום שראוי הוא להציא קרבנות דהיינו ציום שמניי: **דאי** רבי. דלמר דלויט מתחיל למנות נזירות טהרה עד יום שמניי כולה² טומאה אריכתא היא דלא נראה עדיין להתחיל נזירות והוי כאילו נטמא בששי ואמאי קרי ליה טומאות הרבה ואי דנטמא צשמניי כו' כיון דיאא לשעה שראוי להציא קרבנותיו והוי כנטמא אחר הצאת קרבנותיו דודאי לריך להציא קרבן טומאה אחר: **דבתיב מאשר חטא על הנפש.** וכתיב צההוא קרא לאלתר וקדש ראשו ציום ההוא פ' ציום שכיפר עליו דהיינו צשמניי: **אם** כן לימא קרא וקדש את ראשו. ופשיטא דאשמניי דקיימינן זיה איירי ציום ההוא למה לי אם אינו ענין לשמניי תנאו לשביעי דלחיתור למשדי אשביעי:

ורבי

עין משפט ונר מצוה

ג א מיי' פ"ו מהל' מירות הלכה ג:
יד ב מיי' שס הלכה ח:
טו ג מיי' שס הלכה ז:
טז ד מיי' שס הל' טו וע"ש בכ"מ:

	תורה אור השלם
 וכי ימות מת עליו בפתע פתאם וְטָמֵא ראשו נזרו וגלח ראשו ביום סְקָרָתוֹ ביום השביעי במדבר ו ט וְשָׂעִר הַכֹּהֵן אַחֵד לְחֻטָּאת וְאַחֵד לְעֹלָה וְכֹפֶר עָלָיו מֵאֲשֶׁר חָטָא עַל הַנֶּפֶשׁ וְקָדַשׁ אֶת ראשו ביום ההוא: במדבר ו יא	

	מוסף רש"י
וקדש את ראשו. למירות טהרה שניה (כריתות ב.).	

	פי' הרא"ש
טורה: מה טהור שנטמא וכו' אפי"פ שמתלתו היה טהור כ"ש טמא שקבל עליו נזי' בטומאה: כיום הבאת קרבנותיו. דהיינו יום ח' או מתחיל קדוש ראשו דהיינו גידול שער לנזירות טהרה דכתיב קדוש יהיה גידל פרע: רבי יוסי בר' יהודה אומר ביום תגלחתו. היינו בו' ולקמן מפרש טעמיה: מני ריי בר' יהודה [היא] דאמר נזיר טהרה מז' הוא דחיילה. הלכך קרי ביה טומאות הרבה כי כבר התחיל למנות נזיר' טהרה ומ' אינו מביא אלא קרבן א' דכיון דעדיין לא יצאת שעה שראוי להביא בה קרבן אבל לרבי דאמר נזי' דטהרה לא חיילא עד ח' אם נטמא בו' חדא טומאה אריכתא היא ואם נטמא בו' הרי יצאת שעה שראוי להביא בה קרבן ובי' קרבנות בעי למיחי: (א) אימתי וקדש את ראשו בזמן שכפר. כלומר בזמן הראוי לכפרה אף אם לא כפר: א"כ לימא קרא וקדש את ראשו. ותו לא וטמילא ידענא דאוכפר קאי:	

^[א] נראה דכן היה גירסתו בגמ'.